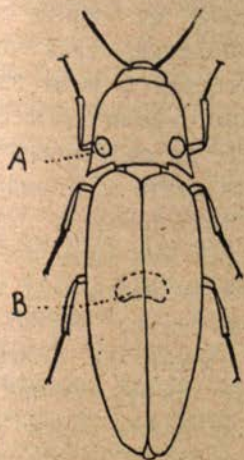

Д-ръ Г. фонъ Франкебергъ

Живи фенери

Джебни фенерчета е имало много, преди да бъдат открити електрическите батерии. Но тия фенери, за които искаме да поговоримъ, ги е имало отъ незапомнени времена. Тѣ не се гасятъ нито отъ дъждъ, нито отъ най-силната буря. Могатъ безъ всяка опасностъ да се държатъ въ джебъ, евтини сж и произвеждатъ търсената и още неоткрита отъ нашитѣ электротехници „студена свѣтлина“. Следователно, тѣ работятъ, безъ да разпиляватъ лъчистата енергия подъ формата на топлинни лъчи, което е много отличително за днешнитѣ начини за освѣтление. Най-интересното е, че тия джебни лампи сж открити и използвани отъ дивацитѣ.

Бръмбаръ кукуйо — „живъ фенеръ“ отъ островъ Куба.

Това сж насѣкоми — фенери. Човѣкъ хваща и използва свѣтлината на свѣтещитѣ бубулечки. Въ случая не се отнася до слабата, макаръ и приятна свѣтлина на нашенскитѣ свѣтулки и свѣтещи червеи. Въ тропическа Америка живѣе единъ роднина на нашенския бръмбаръ съчко-бечко, наричанъ кукуйо, който на туземенъ езикъ означава „огнена муха“. Тая бубулечка свѣти тѣй силно, че индианцитѣ могатъ да предатъ и тъкатъ при нейната свѣтлина. На островъ